

Pytania prejudycjalne

- 1) [Czy istnieje] sprzeczność pomiędzy prawem krajowym i prawem [Unii Europejskiej], a w szczególności pomiędzy z jednej strony art. 19 akapit piąty i art. 19 bis dekretu prezydenta Republiki nr 633/72 (to znaczy uregulowaniem mechanizmu zwanego „prorata możliwości odliczenia VAT”) a z drugiej strony art. 17 ust. 2 lit. a) dyrektywy 388/77/EWG z dnia 17 maja 1977 r. ⁽¹⁾?
- 2) [Czy] nierówność traktowania istniejąca pomiędzy włoskimi podmiotami prowadzącymi działalność w sektorze zdrowia, uznawanymi za „konsumentów końcowych” (obciążonymi VAT) i podmiotami prowadzącymi działalność w sektorze zdrowia w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej (Belgii, Bułgarii, Niemczech, Grecji, Francji i Hiszpanii) uznawanymi za „podmioty pośredniczące” (mające prawo do odliczenia VAT) [jest zgodna z prawem Unii Europejskiej]?
- 3) [Czy istnieje] nierówność traktowania w odniesieniu do systemu VAT, pomiędzy różnymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej, jeżeli zamiast zwolnienia z VAT stosowanego we Włoszech, w innych państwach Unii Europejskiej (Belgii, Bułgarii, Niemczech, Grecji, Francji i Hiszpanii) te same świadczenia medyczno-sanitarne objęte są VAT, z którego to powodu takim samym świadczeniom medyczno-sanitarnym odpowiadają różne stawki VAT, a z tego względu różne prawo do odliczenia?
- 4) [Czy] nierówność istniejąca pomiędzy włoskimi podmiotami prowadzącymi działalność w sektorze zdrowia – w tym Casa di Cura Città di Parma – i podmiotami z innych państw członkowskich Unii Europejskiej (Belgii, Bułgarii, Niemiec, Grecji, Francji i Hiszpanii) w związku z objęciem świadczeń medyczno-sanitarnych tych ostatnich podmiotów podatkiem od wartości dodanej, i w konsekwencji – w odróżnieniu od włoskich podmiotów prowadzących działalność w sektorze zdrowia – wynikającym stąd prawem do odliczenia lub zwrotu VAT uiszczonego przy zakupach [jest zgodna z prawem Unii Europejskiej]?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U 1977, L 145, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzgericht
(Austria) w dniu 3 listopada 2020 r. – XO / Finanzamt Waldviertel**

(Sprawa C-574/20)

(2021/C 35/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XO

Strona przeciwna: Finanzamt Waldviertel

Pytania prejudycjalne

Pytanie pierwsze, dotyczące ważności prawa wtórnego:

Czy art. 4 i 7 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (UE) nr 465/2012 ⁽²⁾ z dnia 22 maja 2012 r. (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 883/2004”, „nową koordynacją” lub „rozporządzeniem podstawowym”) są ważne?

Pytanie drugie:

Czy art. 7 rozporządzenia nr 883/2004, a w szczególności jego tytuł „Uchylenie zasad dotyczących miejsca zamieszkania” należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwił on skuteczne ustanowienie norm generalnych regulujących indeksację świadczeń rodzinnych w zależności od siły nabywczej w państwie zamieszkania, takich jak § 8a Familienlastenausgleichsgesetz 1967 (ustawy o wyrównaniu kosztów utrzymania rodziny z 1967 r., Austria; zwanej dalej „FLAG”), § 33 ust. 3 pkt 2 Einkommensteuergesetz 1988 (ustawy o podatku dochodowym z 1988 r., Austria; zwanej dalej „EStG”) i Familienbeihilfe-Kinderabsetzbetrag-EU- Anpassungsverordnung (rozporządzenie o dostosowaniu wysokości świadczenia rodzinnego i ulgi na dzieci w przypadku dzieci przebywających stale w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej; Austria), o tyle, o ile wiąże się ona z obniżeniem świadczenia rodzinnego dla określonych państw członkowskich?

Pytanie trzecie:

Czy przewidziany w art. 7 rozporządzenia nr 883/2004 zakaz obniżek świadczeń pieniężnych, a w szczególności sformułowanie „świadczenia pieniężne [...] nie podlegają jakimkolwiek obniżkom, zmianom, zawieszaniu, wstrzymywaniu lub konfiskacie” należy interpretować w ten sposób, że przywołany przepis nie uniemożliwił skutecznego ustanowienia przepisów regulujących indeksację świadczeń rodzinnych w zależności od siły nabywczej w państwie zamieszkania, takich jak § 8a FLAG i § 33 ust. 3 pkt 2 EStG, o tyle, o ile omawiane świadczenia rodzinne podlegają podwyższeniu?

Pytania czwarte i piąte, dotyczące opinii, na której oparto zmianę ustawy:

Pytanie czwarte:

Czy art. 7 i 67 rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować i rozgraniczać w ten sposób, że art. 7 dotyczy tworzenia przez parlament państwa członkowskiego zasady dotyczącej miejsca zamieszkania jako normy o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, podczas gdy art. 67 odnosi się w konkretnym przypadku do tworzenia normy o charakterze indywidualnym i konkretnym i skierowany jest bezpośrednio do instytucji, której właściwość wynika najpierw z tytułu II rozporządzenia podstawowego?

Pytanie piąte:

Czy art. 67 i art. 68 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 60 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 należy interpretować w ten sposób, że podobnie jak poprzedzające je przepisy art. 73 i 76 rozporządzenia nr 1408/71 i art. 10 rozporządzenia nr 574/72 należy je stosować łącznie, a tym samym podlegają one wykładni wyłącznie w kontekście oraz – przy poszanowaniu zasady niekumulowania świadczeń – realizują wspólny cel polegający na tym, aby dana osoba nie traciła prawa do świadczenia, co gwarantują przewidziane w art. 68 ust. 1 i 2 typizacja i hierarchizacja zainteresowanych państw członkowskich oraz wyraźny nakaz wypłacania przez właściwe państwo członkowskie, którego przepisy znajdują zastosowanie, ale nie mają pierwszeństwa, należnego ewentualnie dodatku, w związku z czym autonomiczna wykładnia art. 67 rozporządzenia nr 883/2004 – taka jak ta, której dokonano w opinii – jest niedopuszczalna?

Pytanie szóste:

Czy pojęcie „zasięgu ogólnego” rozporządzenia oraz sformułowanie „wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane” zawarte w art. 288 akapit drugi TFUE należy interpretować w ten sposób, że uniemożliwiły one również skuteczne ustanowienie przez właściwe instytucje norm o charakterze indywidualnym, które opierają się na normach regulujących indeksację, a zaskarżona w postępowaniu głównym decyzja nie uzyskała formalnej mocy prawnej (nie stała się ostateczna)?

Pytanie siódme:

Czy § 53 ust. 1 FLAG w pierwotnym brzmieniu nadanym przez Budgetbegleitgesetz (ustawę towarzyszącą ustawie budżetowej, Austria) z dnia 29 grudnia 2000 r., BGBl 1142/2000, oraz § 53 ust. 4 FLAG w pierwotnym brzmieniu nadanym przez Bundesgesetz, mit dem das Familienlastenausgleichsgesetz 1967, das Einkommensteuergesetz 1988 und das Entwicklungshelfergesetz geändert werden (ustawę federalną zmieniającą ustawę o wyrównaniu kosztów utrzymania rodziny z 1967 r., ustawę o podatku dochodowym z 1988 r. i ustawę o pracownikach organizacji humanitarnych, Austria) z dnia 4 grudnia 2018 r., BGBl I 83/2018, naruszają zakaz transpozycji rozporządzeń w rozumieniu art. 288 akapit drugi TFUE?

Pytania od ósmego do dwunastego, które należy zbadać łącznie:

Pytanie ósme:

Czy nakaz zrównania z własnymi obywatelami przewidziany w art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 lub będący podstawą tego nakazu zakaz dyskryminacji przewidziany w art. 45 ust. 2 TFUE należy interpretować w ten sposób, że czyni mu się zadość wyłącznie wtedy, kiedy pracownik migrujący jest traktowany tak samo jak własny obywatel danego państwa w ramach krajowego stanu faktycznego i w związku z tym zawiadamia się go z góry o świadczeniu rodzinnym zgodnie z § 12 w związku z § 2 i 8 FLAG i wypłaca je w sposób ciągły co miesiąc z góry, czy też nakazowi zrównania z własnymi obywatelami czyni się zadość, kiedy pracownik migrujący jest traktowany tak samo jak własny obywatel, którego – podobnie jak pracownika migrującego – dotyczy stan faktyczny z elementem transgranicznym, o którym mowa w § 4 FLAG, ale w tym drugim przypadku w ramach odstępstwa otrzymuje świadczenie rodzinne na podstawie § 4 ust. 4 FLAG raz w roku – za dany rok kalendarzowy dopiero po jego upływie?

Pytanie dziewiąte:

Czy przewidziane w art. 68 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 883/2004 zawieszenie uprawnień do świadczeń rodzinnych z tytułu innych kolidujących ustawodawstw do kwoty przewidzianej przez ustawodawstwo mające pierwszeństwo należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono obowiązującej w państwie członkowskim zasadzie niekumulowania świadczeń, takiej jak § 4 ust. 1–3 FLAG, która uprawnia Austrię jako państwo mające pierwszeństwo w stanie faktycznym takim jak ten występujący w niniejszej sprawie do obniżenia świadczenia rodzinnego o kwotę odpowiadającą uprawnieniom do „równoważnego świadczenia zagranicznego” w innym państwie członkowskim, ponieważ kumulowanie świadczeń uniemożliwia już sama norma prawa Unii, w związku z czym zasada niekumulowania świadczeń przewidziana w § 4 ust. 1–3 FLAG nie ma znaczenia?

Pytanie dziesiąte:

Czy przewidziane w art. 68 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 883/2004 zawieszenie uprawnień do świadczeń rodzinnych z tytułu innych kolidujących ustawodawstw do kwoty przewidzianej przez ustawodawstwo mające pierwszeństwo należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, którego przepisy znajdują zastosowanie, ale nie mają pierwszeństwa, i które na mocy nakazu ustanowionego w prawie Unii musi zawiesić świadczenia rodzinne przewidziane we własnych przepisach, jest zobowiązane do nieuwzględnienia wniosku pracownika migrującego lub członka rodziny, lub jeszcze innej osoby uprawnionej w świetle przepisów państwa członkowskiego oraz nieprzyznawania świadczenia rodzinnego do kwoty przewidzianej przez ustawodawstwo mające pierwszeństwo nawet wtedy, kiedy z perspektywy wyłącznie państwa członkowskiego – ewentualnie w oparciu o alternatywną podstawę prawną – można by uwzględnić wniosek?

Pytanie jedenaste:

W przypadku udzielenia na pytanie dziesiąte odpowiedzi twierdzącej nasuwa się pytanie o to, czy państwo członkowskie, którego przepisy znajdują zastosowanie, ale nie mają pierwszeństwa, i które na mocy nakazu ustanowionego w prawie Unii musi zawiesić świadczenia rodzinne przewidziane we własnych przepisach, ale nie jest zobowiązane do wypłaty dodatku dyferencyjnego do sumy, która przekracza tę kwotę, ze względu na niewystarczającą wysokość świadczenia, musiałoby oddalić wniosek, uzasadniając to tym, że zawieszenie, o którym mowa w art. 68 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 882/2004, stoi na przeszkodzie przyznaniu uprawnień do świadczenia rodzinnego?

Pytanie dwunaste:

Czy art. 68 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że formularz E411 Komisji Administracyjnej ds. Zabezpieczenia Społecznego Pracowników Migrujących w punktach 6 i 7, wypełnianych przez państwo członkowskie, którego przepisy znajdują zastosowanie, ale nie mają pierwszeństwa, nie czyni już zadość potrzebom informacyjnym państwa członkowskiego, którego przepisy mają pierwszeństwo, w sytuacji takiej jak ta występująca w postępowaniu głównym, ponieważ państwo członkowskie, które ma pierwszeństwo, potrzebuje od drugiego państwa członkowskiego w rozumieniu pytań dziesiątego i jedenastego informacji o tym, że państwo to dokonuje zawieszenia, o którym mowa w art. 68 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 883/2004, przez co zbędna staje się analiza stanu prawnego państwa członkowskiego, który obejmuje również górne progi zarobków?

Pytanie trzynaste:

Czy obowiązek korekty prawa, który Trybunał wywodzi w utrwalonym orzecznictwie z zasady lojalnej współpracy przewidzianej w art. 4 ust. 3 TUE, należy interpretować w ten sposób, że mógłby go wykonać również Verfassungsgerichtshof (trybunał konstytucyjny, Austria) na wniosek sądu odsyłającego?

Pytanie czternaste:

Czy art. 267 akapit pierwszy lit. b) TFUE w odniesieniu do pytania o ważność prawa wtórnego, z którym ma obowiązek wystąpić nawet sąd nierozpatrujący sprawy w ostatniej instancji, oraz związanego z pytaniem o ważność zobowiązania sądu odsyłającego do zagwarantowania stosowania obowiązującego prawa Unii poprzez wydanie postanowienia o zastosowaniu środka tymczasowego, w którym ze względu na pierwszeństwo stosowania prawa Unii nie dopuszczono możliwości wniesienia skargi rewizyjnej, należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii stoi na przeszkodzie normom państwa członkowskiego takim jak art. 133 ust. 4, art. 133 ust. 9 Bundes-Verfassungsgesetz (federalnej ustawy konstytucyjnej, Austria; zwanej dalej „B-VG”) w związku z § 25a ust. 1–3 i § 30a ust. 7 Verwaltungsgerichtshofgesetz 1985 (ustawy o trybunale administracyjnym z dnia 1985 r.; zwanej dalej „VwGG”), które w ramach porządku krajowego przyznają stronom głównego postępowania administracyjnego środki ochrony prawnej w postaci kontroli postanowienia sądu administracyjnego przez Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny) w formie nadzwyczajnej skargi rewizyjnej?

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2004, L 200, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U. 2012, L 149, s. 4).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 4 listopada 2020 r. – CC / Pensionsversicherungsanstalt**

(Sprawa C-576/20)

(2021/C 35/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CC

Druga strona postępowania: Pensionsversicherungsanstalt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 44 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uwzględnianiu okresów przeznaczonych na wychowywanie dziecka spędzonych w innych państwach członkowskich przez państwo członkowskie właściwe dla przyznania emerytury, zgodnie z którego ustawodawstwem osoba ubiegająca się o emeryturę przez cały okres swojego życia zawodowego, z wyjątkiem okresów przeznaczonych na wychowywanie dzieci, wykonywała pracę najemną lub pracę na własny rachunek, choćby z tego względu, że w chwili gdy zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego zaczęto uwzględniać okres przeznaczony na wychowywanie dziecka w odniesieniu do danego dziecka, osoba ta nie wykonywała pracy najemnej ani pracy na własny rachunek?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy art. 44 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 987/2009 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które jest właściwe na podstawie tytułu II rozporządzenia nr 883/4004, generalnie nie uwzględnia okresów przeznaczonych na wychowywanie dziecka, czy też nie uwzględnia tych okresów tylko w konkretnym przypadku?

(¹) Dz.U. 2009, L 284, s. 1.